

Οι άνθρωποι του πρακτικού πνεύματος δεν θα επιζώνουν ποτέ στον Βούλγαρο, αλλά θα εσπούδαζαν ολκείοντες και περιπατούντες τον σχολαστικισμό, τον φαισφαρισμό και την άφροντισία.

Κ' επί τέλους θα έλεγαν, ότι πρέπει να καρφώσουμε τα μάτια μας και την προσοχή προς τα ΕΣΩ, διότι το Κράτος έφ' όσον είναι άρρωστο, καχεκτικό κίονοργάνωτο δεν θα μπορέσει να μεγαλώσει. Κ' ΕΤΣΙ θα έκτιζαν τα θεμέλια για τα ΕΞΩ, διότι εκείνο θα ελογάριαζαν όταν θα εφρόντιζαν για την υγεία και την προκοπή της Ρωμοσύνης.

Πρό πάντων όμως θα έχαναν την Μακροχρόνια και τον Σωβινισμό των σημερινών, διότι δεν θα έσέροντο από τα λόγια, αλλά από τα έργα τα όποια συνεβίθουν τον άνθρωπο ν' άνησυχά διὰ τὰ μέλλοντα.

(Συνέχεια—Calanitosus est animus futuri anxius).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΑΜΑΣ

ΣΤΙΓΜΕΣ

Άκούω να λέει στη σιγαλιά θλιμμένα λόγια ή ρέμα. Και στο σπιτάκι που ή νεκρή τὸ εστόλιδε όμορφηά Μυρώνει ένα παράπονο και μυστικό ένα κρέμα Σταλάει τα δάκρυα απόκρυφα σε όλόχαλα καλά.

Και πώς εδὺ επερπάτηδες στα βάθη άχνου καθρέφτη Κρυφὸ άεράκι εὐώδιασε στὰ πόδα τὰ παλινά, Στο βάθος έχαμογέλασε ή σιγή και πάει και πέφτει, Στα λευκά χέρια, στ' άλλα χειλάκια, στὰ μαλλιά.

Και τὸ σπιτάκι εσπερινὸ δεν έπνεε έναν ήχο Μόνο ή βροχούλα που έπεφτεν άργά, λυπητερὰ Στο παραθύρι έδάκρυζε να μὰς καλὴ ένα στίχο 'Από τὰ λόγια τὰ νεκρά, μιὰ θλίψη, μιὰ χαρά.

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΝΟΒΑΛΙΣ

ΟΙ ΥΜΝΟΙ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

II

Πάντα θα ξανόρχεται ή αύγή; Δεν τελειώνει ποτέ ή δύναμη του γήινου; Άθλια ένασχόληση καταστρέφει τὸ οὐράνιο φτερούγισμα της νύχτας. Ποτέ δε θα καιρ παντοτινά ή μυστική θυσία της άγάπης. Στο φῶς ο καιρός τ. υ ήταν μετρημένος· αλλά χωρίς

— Ταμάμ', λέω, ὦρα για να δεχτούμε μουσφιρίους! Μὰ δίχως άλλο θέλωμε κανένα δυσάρεστο πάλι.

— Ν' άνοίξω; μου λέει ή δούλα, Σκέφτηκα μιὰ στιγμή να πῶ όχι, αλλά τι κάμεις την έρμη τη περιέργεια!

— Σὺρε άνοιξε, της λέω, μὲ ρῶτα πρώτα ποὺς είναι. Ήταν ο γείτονας μου.

— Τρέχει τίποτε, είναι κανένα δυσάρεστο; του είπα, πριν προφτάσει να πῇ καλησπέρα· λέγε λέφτερα, μὲ φοβάσαι, γιατί σήμερα είναι τὸ πετοί μου άργασμένο.

— Παράξενος μου φαίνεται απόψε, μου άπλογιέται.

— Γιατί παράξενος;

— Δεν είναι οὗτε ή πρώτη, οὗτε ή δεύτερη φορά που έρχομαι στο σπίτι σου και δυσάρεστο χαμπάρι δὲ σου 'φερα ποτέ.

— Ναί, αλλά τὸ 'χει ή μέρα μου σήμερα.

— Μπορεί να τὸ 'χει ή μέρα σου, μὰ ή δική μου δὲν τὸ 'χει.

— Ήρθε τὸ λοιπὸν να περάσωμε την ὦρα, δὲν εἶν' έτσι; Μὰ την άλήθεια μ' αὐτὴ τὴ στενοχώρια μου φοβούμαι μὲ σε κάμω και σένα μελαγχολικό.

— Τί έχεις πάλι σήμερα;

— Μὲ τὰ ρωτῆς! Τέτοια αναποδιατμένη μέρα δὲ μου ξανάτuche, και πάω να σκάσω.

— Τότε θα πῇ πού μ' έστειλε ο Θεός απόψε.

καιρό και χώρο είναι ή κυριαρχία της νύχτας. Ή διάρκεια του ύπνου είναι αιώνια. Άγιο ύπνε! Μὲν κάνεις τόσο σπάνια εὐτυχείς τούς άφροδωμένους της νύχτας σ' αὐτὴ τὴ γήινη καθημερινή δουλειά.

Μόνο οί τρελλοί δε παραγνορίζουν και δὲν ξεβρουν από ύπνο παρὰ τὴ σκιά που μὰς ρίχνεις πονετικά σε κείνο τὸ σκοτεινιασμα της άληθινής νύχτας. Δὲ σε νοιώθουν στὴ χρυσή πλημμύρα των σταφυλιών, στὸ θαυμάσιο λάδι της άμυγδαλίδς και στὸ μαυριδερό χυμὸ της παπαρούνας. Δὲν ξέρουν πὼς σὺ εἶσαι που τριγυρίζεις τὸ στήθος τοῦ κοριτοῦ και κάνεις οὐρανὸ τὴν άγκαλιά. Δὲν μαντεύουν πὼς σὺ από παλιὰς ιστορίες προβάλλεις άνοιγοντας τὸν οὐρανὸ κ' έχεις τὸ κλειδί για τις κατοικίες των μακάριων, άμίλητε άγγελαιοφόρε άτέλειωτων μυστικῶν.

Νυχτοποδλι

ΤΟ ΣΥΝΑΞΑΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΕΝΔΕΟΥ ΜΕΓΑΛΟΓΡΑΦΑΤΩΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΚΕΧΗΝΑΙΟΥ ΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ

Και εἶταν εκείνους τούς χρόνους ένας θεοφοβούμενος άνθρωπος εἰς τὴν 'Αθήνα, ο όποιος εἶχε μεγάλη όρεξη νακούσθῃ τὸ τετραπηνχιζό του όνομα και μὲν ήμυρωντας να τὸ κατορθώσῃ με άλήθειες έκαμε τὸ μεγάλο θαῦμα να γράψῃ ένα άρθρο εἰς τὸν «Ταχυδρόμον της Άνατολῆς», ήγουν περιττὸν να εἰξηγήσουμε τί λογῆς άρθρον. Καί αφού από μέσα απ' εκείνο τὸ τενεκεδένιο του κάστρον έπολέμησε μόνος του, και κατεφίδισε, με φτυσίματα, με φτερνίσματα, με βηξήματα, και με άλλα πρόμοια ήχητικά όπλα, τὸν 'Αντίχριστο και τούς όπαδούς του έβγῆκε άξφωνα «μὲ μίαν του άστραπήν» και εὐρέθηκε εἰς τὸ Πανεπιστήμιο, και άνταμώσαντας κάποιον άσεβῆ Παλαμῶν, τὸν καταλάσπωνε με μίαν θαυματουργὴν δύναμιν όπου έφύλαττε μέσα εἰς τὴν κεφαλήν του, και ή όποία τὰ εγύριζεν όλα εἰς πηλὸν (λάσπην).

Και με ένα λόγον εγλύτωσε τὸν τόπον από τὰ ζιζάνια τοῦ 'Αντιχρίστου, και έγινε πάλιν ή Ρωμοσύνη 'Ελλάς, και ο 'Ερταλιώτης, κατὰ παρακλήνησιν των κατατροπωθέντων και μετανοημένων άρχικακούργων Ψυχάρη και Παλλη, έδωσε τὰ εκατομ-

μύρια του πρὸς έγερσιν Ναοῦ εἰς τιμὴν και μνήμην τοῦ 'Αγίου και Πανενδόξου Μεγαλοφράτωρος Δημητρίου 'Αναστασοπούλου, τοῦ Κεχηναίου, οῦ και τὴν μνήμην επιτελοῦμεν, 'Αμήν.

ΑΓΡΙΟΡΙΤΗΣ

ΕΡΡΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΕΝΑ ΚΑΚΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΤΟΥ

'Αργά ή γλήγορα πάντα, λένε, ή άλήθεια νικῇ και ρίχνει κάτω τὴν ψευτιά, σ' όποια χώρα τοῦ νοητοῦ κόσμου κι' άν γίνεται τὸ πάλαμά τους· εἶνε, οὰ να ποῦμε, ο 'Ορομάσθης κι' ο 'Αριμάνης, που δὲ μπορεί τελευταία παρὰ να νικήσῃ ο πρώτος τὸ δεύτερο. 'Ετσι λένε, κὲγὼ τὸ πιστεύω εἶδι δά, γιατί κι' ο νοῦς μου κ' ή καρδιά μου με σπρώχνουν να τὸ πιστέψω, γιατί τὸ άγαστημένο μου όνειρο εἶν' αὐτὸ και δὲν χορταίνω να τὸ βλέπω. Νικήτρα λοιπὸν θα βγῇ και στὸ ζήτημα που κατάντησε ή πληγή τοῦ τόπου μας, νικήτρα της γλωσσικῆς ψευτιδς. Δὲ μπορεί να γίνῃ άλλως. 'Όσο και να σκούξουν εκείνοι πούχουν πιόμενο τὸ πιστὸ της Πλάνης κ' εκείνοι που τὸ θαροῦν συφέρο τους να πολεμῶν τὴν 'Αλήθεια, δὲ θα κάνουν τίποτα στὸ τέλος κι' δὲν ή ντροπή δική τους θα μείνῃ. ὅσο και να θολώσουν τὰ νερά για χάρι της ψευτιδς, δὲ θα δοῦν τὸ γλυτωμὸ της, καθὼς οὔτε τὸ δικό τους γλυτωμὸ θα σωρωθῶν αὐτοί, θα σωρωθῇ μαζί τους κ' ή σιχαμένη τους βασιλίςσα.

★

Τὸ κακὸ μονάχα είναι που της 'Αλήθειας ο έρωτας δὲν είναι ὅσο έπρεπε άπλοχωρεμένος στὴν καρδιά μας και γι' αὐτὸ ή νίκη της πρέπει να κερδιστῇ με πολλὰ λόγια και μ' έργα πολλά. Άγῶνας χρειάζεται μεγάλος, άγῶνας ὅμως που έχει και τὴν καλὴ του όψη, γιατί μεσ' από τὰ τόσα λόγια κ' έργα δὲ μπορεί παρὰ να βγοῦν και κάμπες διαμαντένια που λέμε.

'Α δὲν ήταν αὐτὸς ο κόσμος, άν οί άνθρωποι κυνηγῶσαν με πειότερο ζήλο τ' άληθινὸ δὲ κάθε πρῶμα και τούς καθουνταν βαρεία στὸ στήθος ή ψευτιά, τότες με δυὸ λόγια, με μίαν απλή εἰρήνη, θα τέλειωνε τὸ πανηγύρι. Μὰ τώρα δυστυχῶς δὲ φτάνουν μήτε χίλια δυό, γιατί τώρα ο κόσμος χάφτει ανεξέταστα δ,τι τοῦ βάλουν μπρός του, καλὸ ή κακὸ, ψεύτικο ή άληθινὸ—σπανιώτερα τὸ καλὸ και τάληθινὸ,—μάλιστα όταν εκείνος που στρώνει τὸ τραπέζι είναι κανένας τρανός. Αὐτὸ γι-

— Μακάρι! Και τί θέλεις να πῇς μ' αὐτὸ;

— Θέλω να πῶ πὼς ήρθα να σε πάρω να πᾶμε στοῦ Περικλῆ. 'Εχει κι άλλους δυὸ ξένους, και μου 'πε να σε πάρω να πᾶμε ύστερ' από τὸ δείπνο να περάσωμε τὴν ὦρα.

— Σὰ δύσκολο μου φαίνεται να βγῶ από τὸ σπίτι μου με τέτοια χάλια μεσάνυχτα.

— Και όμως θα σε πάρω.

— 'Ό δίδολε, καλὴ δουλειά κι αὐτὴ! Μὲ τὸ ζόρι τὸ λοιπὸν θα με πάρης;

— Ζόρι, ξεζόρι απόψε θα πᾶμε, γιατί εἶδε τὸν Περικλῆ με πολὺ κέφι, και καταλαβαίνω πὼς και άλλη τόση στενοχώρια νὰ 'χῇ, θα σοῦ περάσῃ εκεί.

— Τί λὰς κ' εἶσὺ; λέω στὴ γυναίκα μου.

— Τί να πῶ εγὼ; ἂν θέλῃς σύρε.

— Ναί, αλλά εἶσαι άρρωστη.

— Εἶμαι καλύτερα τώρα σύρε· σύρε να ξεσκάσῃς λίγο.

Πήραμαν λοιπὸν τὸ φαναράκι, και σε λίγο εἰμυσταν στοῦ Περικλῆ.

Πήγαν να χάσουν τὸ νοῦ τους, ἅμα μὰς εἶδαν.

— Καλὲ εἰμεῖς σὰς περιμέναμε εἰδῶ και τόση ὦρα, μὰς λὲν μ' ένα στόμα με τὴ γυναίκα του.

— Κ' εἰμεῖς φοβηθήκαμε μὲ σὰς βρούμε στὸ τραπέζι και σὰς άνησυχῆσαμε.

— Να δὰ ή ὦρα να 'χετε και τὸ φόβο να μὲ μὰς άνησυχῆσετε!

— Μὰ έννοια σας κ' εἰδῶ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι δ,τι ὦρα νὰ 'ρθῇ κανείς, δὲ μνήσκαι παραπονεμένος κι από φαί κι άπ' όλα τ' άγαθά.

Νὰ μὲ τὰ πολυλογῶμε, άγαπητέ μου, τί περιποίησε μὰς έκαμαν α'τὴ τὴ βραδυά, και πόσο μὰς διατέδατε ο φίλος μας ο Περικλῆς, δὲν περιγράφεται. Φτάνει μόνο να σοῦ πῶ πὼς με τέτοιο κέφι άλλη φορά δὲν τὸν πέτυχα.

'Αφού λοιπὸν εἶπαμε και ήπιαμε κάμποσα, ήρθε ή ψυχοκόρη τους και μὰ; ρώτησε ἂ, θέλωμε καφέ.

— Για καφέ είναι ένωρίς· ἂς πιῶμε από κανένα άκόμα λείει εκείνος.

— 'Όχι δά! ήπιαμε άρκετά, φτάνει, τοῦ λέμε.

— Τόσο γλήγορα μεθύσατε; Κρίμα σ' εἶσας! Τού-

λάχιστο από ένα άκόμα δὲ θα πιῶμε;

— 'Όσο για ένα θα τὸ κατεφέρωμε.

— 'Ορίστε λοιπὸν από μιὰ τύφλα, αφού θὰ 'ναι τὸ τελευταίον και λέγοντας αὐτὰ γιόμισε τὰ ποτήρια ὡς ἂπάνω αὐτὴν τὴ φορά.

— 'Από μιὰ τύφλα; τί θα πῇ πάλι αὐτό;

— Μπῆ, δὲν τὴν ξέρετε εἰσεῖς τὴν τύφλα;

— Δὲν ττολωθήκαμε· καμμιά φορά, γιὰ να τὴ μά-

θωμε

— 'Όχι, άδερφάκια μου, δὲν έχομε να κάμωμε με τυφλούς εἰδῶ τὰ 'χωμε ὅλοι τέσσερα, δόξα σοι ο Θεός και μάλιστα

ποτήρια, όταν είναι ὡς άπάνω γιομάτα,